

«Να 'σαι καλά δάσκαλε»

Οι δείκτες του ρολογιού κινούνταν ρυθμικά. Μονότονα. Ένας χτύπος μετά τον άλλον. Ο Γιάννης εξέταζε προσεκτικά το ρολόι του τοίχου και ας ήταν μακριά του. Προσπαθούσε να βρει μία ατέλεια στον ρυθμό. Δεν μπορούσε όμως. Οι δείκτες, άψογα συντονισμένοι, κινούνταν τέλεια. «Ένα λεπτό έχει μείνει», παρατήρησε. Ήταν κουρασμένος. Στήριξε το κεφάλι του στο χέρι του και αναστέναξε. Όλοι τραγουδούσαν. Όλοι ήταν χαρούμενοι. Ο Γιάννης όμως δεν είχε όρεξη. Ήταν Δευτέρα και είχε κοιμηθεί αργά την προηγούμενη μέρα. Ξαφνικά, ο ήχος που περίμενε ακούστηκε. Όχι, δεν ήταν κάποια ατέλεια του ρολογιού. Ήταν ο λυτρωτικός ήχος του κουδουνιού. «Λοιπόν παιδιά, για την επόμενη φορά...». Ο Γιάννης ούτε που άκουσε. Σηκώθηκε και όρμησε έξω από την τάξη τρέχοντας. Ατελείωτη χαρά πλημμύρισε το αγόρι. Ίσως υπερβολική. Ο Γιάννης επιτάχυνε. Λίγο ακόμα και θα έφτανε στην έξοδο. Λίγο ακόμα. Κάτι του κόβει απότομα τη φόρα, ξεκινώντας από το δεξί του μπράτσο και τον ρίχνει κάτω με έναν γδούπο. Ήταν ο κύριος Ιωάννου. Ο Γιάννης δεν τον συμπαθούσε. Ούτε αυτός συμπαθούσε τον Γιάννη.

- Ποιος σου είπε ότι μπορείς να τρέχεις τόσο γρήγορα στους διαδρόμους; Τι είναι εδώ; Στίβος;
- Όχι κύριε, συγγνώμη...
- Ποιος είναι ο δάσκαλός σου; Θα τα μάθει όλα.
- Ο κύριος Στεργίου κύριε.
- Α μάλιστα. Ο κύριος Στεργίου. Εσείς ήσασταν τώρα στο μάθημά του;
- Ναι...
- Θα με αποκαλείς κύριο! Σε ποιον νομίζεις πως μιλάς; Τέλος πάντων, γιατί φωνάζατε την ώρα του μαθήματος;
- Δεν φωνάζαμε κύριε, αλλά τραγουδούσαμε.
- Τραγουδούσατε ε; Με δουλεύεις; Στο μάθημα;
- Μάλιστα... κύριε. Ο κύριος Στεργίου μάς έμαθε πολλά δημοτικά τραγούδια και αυτό που ακούσατε ήταν ένα από αυτά.
- Παλιατσαρίες εννοείς. Αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα. Άντε... φύγε παιδί μου!
- Με όλο τον σεβασμό, κύριε, δεν είναι παλιατσαρίες. Μου αρέσουν πολύ και ο κύριος λέει...
- Δεν με ενδιαφέρει! Θα ενημερωθούν οι διευθυντές για αυτό. Γύρνα σπίτι σου τώρα.
- Όχι! Ο κύριος Στεργίου μας έχει μάθει να είμαστε περήφανοι για τον τόπο που ζούμε. Κανένας άλλος καθηγητής δεν το έχει επιδιώξει αυτό. Έχουμε μάθει να συμμετέχουμε στο μάθημα, χωρίς να φοβόμαστε, ότι θα μας χτυπήσουν. Και να γυρνάμε στο σπίτι μας σταθερά στα πόδια μας! Όχι ζαλισμένοι από κάποια επώδυνη τιμωρία.
- Αυτό ήταν! Για έλα εδώ...

Ο Γιάννης έτρεξε μακριά. Προς μεγάλη του έκπληξη δεν ένιωσε φόβο ή τύψεις για αυτό. Είπε αυτό που έπρεπε να πει. Ένιωσε δικαιωμένος. Κάτι που είχε να νιώσει πολύ καιρό...

Μ.Γ.